

aFERRADA

CONTINGUT:

Editorial	1
Raons al NO	2
La nova Inquisició	4

Identitat valenciana, tres a zero?

JOAN RIBÓ CANUT — *ESQUERRA UNIDA PAÍS VALENCIÀ*

Els elements de la identitat valenciana que hi ha a l'Estatut d'Autonomia actual els podríem resumir en molt pocs: Senyera, denominació de la CC AA, llengua i, més secundàriament, dret civil. Quan els redactors de l'Estatut d'Autonomia de Benicàssim es posaren a treballar allà pel 1981 havien viscut moments difícils: la pressió de veure els tancs de Milans del Bosch moure's de forma intimidatòria per València el 23-F i, abans, patir tota la batalla de València amb unes connotacions que avui les podríem anomenar com vertadera "kale borroka" de dretes. Malgrat la situació, es feren concessions mútues entre la dreta i l'esquerra: la senyera, després d'haver vist la quatribarrada ondejar durant anys en el Palau de la Generalitat, passava a ser amb franja blava en una concessió a la dreta; el nom, que es mantenia el de País Valencià, en una concessió a les forces d'esquerra i nacionalistes, i la llengua quedava com a valencià, sense entrar a definir-la en una espècie d'empat indefinit entre les dues posicions. Era un acord on tothom cedia una part, on tots els sectors havien aconseguit alguna cosa i tots s'havien deixat alguna ploma en la negociació.

Però la dreta valenciana mai ha volgut negociar seriosament. Sempre ho ha volgut tot. L'acord sobre el nom que els ponents de la UCD acceptaren, de seguida el seu partit el va qüestionar i va fer tot el possible per a canviar-lo en el Congrés en Madrid. Després de moltes vicissituds, allò que era País Valencià a l'anar a Madrid es va tornar una descafeïnada Comunitat Valenciana després d'un vergonyós pacte entre la UCD i el PSOE beneït per AP. És curiosa la manca d'acceptació que ha tingut aquesta denominació en totes les forces d'esquerreres polítiques i socials. Vint-i-tres anys després, el Partit Socialista, Partit Comunista, Esquerra Unida, Comissions Obreres, Unió General de Treballadors, etc., tots continuen dient-se del País Valencià. Ningú ha canviat la seua denominació. Sense comentaris.

Ens trobem ara davant d'un atac per part de la dreta a l'únic element identitari no clarament definit per l'actual Estatut des de l'òptica de dretes: el tema del valencià. Aprofitant que, per primera vegada en la història, el valencià entrarà en Europa, es vol consagrar el seccessi-

onisme lingüístic. No importa que el Tribunal Constitucional, el Tribunal Superior de Justícia, la romanística internacional, les universitats, la Real Acadèmia de la Llengua castellana, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, etc., opinen una altra cosa. La situació política valenciana cada dia es complica més pel PP i resulta imprescindible tornar a emprar els elements identitaris valencians per al combat polític. Es guanye o no, és un combat que desgasta a l'esquerra encara que pugua ocasionar l'efecte col·lateral l'aparició en escena de noves forces polítiques en la dreta més extrema que, en un futur, puguen competir amb el PP.

Totes les formacions polítiques que es consideren d'esquerra ens ho haurem de pensar seriosament. Si al final tots els elements identitaris valencians són elements reivindicats per la dreta, la identificació de qualsevol pensament d'esquerra amb aquesta Comunitat es veurà molt dificultada. Es tornarà cada dia més difícil ser valencià i, a la vegada, ser d'esquerres. A aquesta marxa, la gent que som d'esquerres només podrem ser internacionalistes amb problemes reals d'arrelament en la nostra terra que cada dia se'ns farà més llunyana. Les conseqüències polítiques d'aquesta situació són evidents i ben contràries, per exemple, a les d'Andalusia on va ser l'esquerra qui va donar la cara per aconseguir una autonomia de primera.

Des de fa prou anys els estudis sociològics ens diuen que el grau d'identificació dels valencians envers la seua CC AA és mínim en el nostre País. Algun dia ens haurem de preguntar per quins motius un País amb elements identitaris molt superiors als de la majoria de CC AA d'Espanya té un nivell molt inferior d'identificació amb la seua comunitat. Alguna cosa s'haurà fet malament i, de ben segur, té molt a veure amb aquestes concessions que al llarg de la història de la transició es feren a la dreta.

Sens dubte és una reflexió que haurà de fer el Partit Socialista. Sobretot si és veritat que ha consensuat amb el Partit Popular no tocar els aspectes relacionats amb els elements identitaris en l'actual reforma de l'Estatut. Estem apanyats si això es converteix en realitat! És donar-li a la dreta munició per a molts anys.

RAONS PER AL NO D'ESQUERRA UNIDA

El Govern Zapatero ha convocat per al pròxim 20 de febrer un referèndum sobre el Tractat Constitucional per a la Unió Europea firmat pels caps d'estat i de govern dels estats-membres comunitaris el passat 29 d'octubre a Roma.

Esquerra Unida, així com tots els partits de l'esquerra alternativa europea, i molt especialment el Partit de l'Esquerra Europea, fa una crida a votar NO contra aquest projecte que intenta fer llei les polítiques neoliberals contra les que es mobilitzen els/les treballadors i treballadores europeus/es des de 1995 i el moviment antiglobalització des del Fòrum Social de Gènova. En aquest referèndum s'enfronten dos models de societat i de construcció europea: el de les polítiques neoliberals que recolzen en la seua versió "salvatge" el PP i amb "rostre humà" el PSOE, i una Europa al servei dels treballadors i treballadores i dels pobles de l'esquerra alternativa.

Més del 70% de les lleis que regeixen les nostres vides, especialment en l'àrea econòmica, es decideixen a Brussel·les. El nostre horitzó no pot ser ja un altre que el de construir una Europa unida i progressista. Esquerra Unida, que és hereva de les millors tradicions europeistes de l'esquerra, vol defensar el NO a aquest Tractat Constitucional neoliberal per a posar les bases d'una altra Europa alternativa, que no sols és possible sinó necessària.

1. Un Tractat entre estats no pot ser mai una constitució de ciutadans

Hem de començar denunciant que aquest Tractat és un acord diplomàtic entre els estats membres per al funcionament de la Unió Europea i no una autèntica Constitució, que nosaltres exigim per a Europa.

Una Constitució és un pacte cívic i social pel que els ciutadans confereixen la seua sobirania a una administració política perquè els governe democràticament aplicant les lleis que s'atorguen en un parlament triat per tots i totes.

Però aquest Tractat, lluny de representar la voluntat dels ciutadans europeus, expressada a través del Parlament Europeu, ha sigut elaborat per un grup d'especialistes, tecnòcrates i representants de grups polítics i després corregida i adoptada pels Caps d'Estat i de Govern.

Aquest Tractat, lluny de ser un acte sobirà dels ciutadans europeus, és més prompte una carta atorgada pels Governos que especifica els límits que imposen a la sobirania ciutadana europea per a controlar les institucions europees, sobretot el Consell (les reunions dels ministres), la Comissió, el Banc Central Europeu i el Tribunal d'Estrasburg.

Esquerra Unida defèn que són els ciutadans europeus, a través d'un Parlament Europeu amb amplis poders, els que han de ser el veritable subjecte de la construcció europea. Aquest Tractat Constitucional que ens proposen no és democràtic ni en la seua elaboració ni en el seu contingut.

2. L'Europa del Tractat no garanteix ni la pau ni la seguretat

La reelecció de Bush aquest sent utilitzada pels partidaris del Tractat Constitucional neoliberal per a demanar que es vote SI perquè la Unió Europea siga un contrapès a les polítiques militaristes dels Estats Units. Però no diuen que el Tractat Constitucional subordina la política de defensa de la Unió Europea a l'OTAN. Ni que s'estableix una "clàusula de solidaritat" per la que un atac contra Gran Bretanya per la seua intervenció a Iraq seria considerat un atac contra tota la Unió que obligaria a una resposta conjunta.

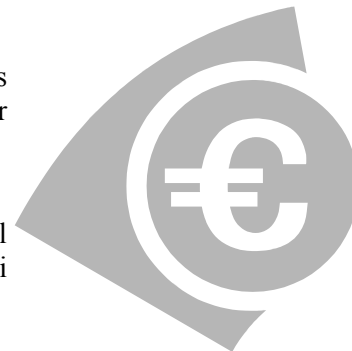
Esquerra Unida, que ha estat en les mobilitzacions contra la guerra d'Iraq amb milions de ciutadans europeus, vol una autèntica Constitució europea en què la Unió renunciï a la guerra per sempre com a instrument de política exterior. La Constitució de la República espanyola ténia un article pacifista d'aquest tipus i hui encara figura un de paregut en la Constitució italiana.

3. El Tractat imposa unes polítiques neoliberals que atempten contra els drets socials dels treballadors i de les treballadores

Tota la redacció del Tractat ha estat inspirada per les polítiques neoliberals imposades al mercat únic comunitari des dels acords de Maastricht que van conduir al Pacte d'estabilitat i creixement i a la moneda única.

Es dota al Banc Central Europeu d'autonomia completa.

Eixes polítiques han sigut la causa de les privatitzacions, la reestructuració industrial i les deslocalitzacions que han provocat que la UE tinga hui un 8% de aturats i hi haja hagut una caiguda neta dels salaris negociats en els convenis col·lectius.

El “model social europeu” d'educació, sanitat, pensions i segur de desocupació, hi ha quedat subordinat, per les pressions de la patronal europea UNICE, a la “alta competitivitat de l'economia” en l'article I. 3-3. Una “alta competitivitat” que la Estratègia de Lisboa i l'informe Kok intenten aconseguir, entre altres mesures, allargant la vida laboral, la jornada de treball i reduint pensions i ajudes a la desocupació.

A més, els drets arreplegats en la Carta de Drets Fonamentals en la Part II del Tractat, que ja va ser criticada pels sindicats europeus per la reducció de drets socials essencials, com el dret al treball o l'accés universal als serveis públics, queda reduïda en el seu àmbit d'aplicació a les polítiques comunitàries per exigència de Gran Bretanya. Això vol dir, tenint en compte que les polítiques socials són competència dels estats membres, que la carta només s'aplicarà als únics europeus que en matèria social es situen en l'àmbit d'aplicació comunitari: els 35.000 funcionaris europeus que treballen a Brussel·les, Luxemburg o Estrasburg.

El Tractat Constitucional crearà així en matèria social una important desigualtat entre ciutadans europeus de distints estats membres i obrirà una carrera de reducció de drets socials per a aconseguir eixa “alta competitivitat”. La falta d'un sistema fiscal harmonitzat a nivell europeu contribuirà de manera decisiva a accelerar les deslocalitzacions cap a Europa central i de l'est.

Al contrari, Esquerra Unida defèn que la Carta de Drets Fonamentals, arreplegant entre altres el dret al treball i l'accés universal als serveis públics que garanteixen les condicions materials de l'exercici de la ciutadania, ha de ser el mínim legal exigit als estats-membres i el dret comunitari –com ocorre per a les polítiques econòmiques- ha de prevaldre sobre les legislacions nacionals. Ha de desaparèixer del tractat el Títol VII de la part II, imposat per Gran Bretanya, que fa que la carta siga merament testimonial i sense efectes jurídics a nivell nacional. Una autèntica Constitució europea hauria d'assegurar la prioritat del “model social europeu”, la satisfacció de les necessitats urgents dels ciutadans i una participació popular a través del Parlament Europeu i referèndums sobre la fixació dels objectius econòmics i socials de la Unió, que hui només decideixen els ministres dels estats-membres.

4. Una altra Europa és possible si es vota NO

El rebuig d'aquest Tractat Constitucional, que en realitat representa l'atzucac al que han portat les polítiques neoliberals el procés de construcció europeu, posarà al descobert l'actual crisi de la Unió Europea. Una crisi que es manifesta en la inoperància de la Comissió, en el rebuig –per primera vegada- del Parlament Europeu d'una part dels comissaris proposats, en l'alta abstenció popular en les recents eleccions europees, en la divisió entre la “vella” i la “nova” Europa per la guerra d'Iraq...

La victòria del NO en un dels principals estats membres de la UE permetria reobrir el debat sobre el futur d'Europa i un autèntic procés constituent que torne la veu als ciutadans i ciutadanes, hui segrestada pels caps d'estat i de govern comunitaris. El NO pot ser el primer remei per a eixir de l'actual crisi de la UE i donar un nou impuls progressista i d'esquerres a la construcció europea.

La defensa del “mal menor” que representa la petició de vot del SI ens condemna a una Europa neoliberal que només pot agreujar la seua actual crisi. Per això, per a avançar en la solidaritat per una Europa ciutadana dels treballadors i dels pobles ara Esquerra Unida fa una crida a votar **NO el proper 20 de febrer.**

LA NOVA INQUISICIÓ

**COL·LECTIU
EU-L'ENTESA
DE BORRIANA
E-MAIL:**

euborriana@hotmail.com

**MÉS INFORMACIÓ
EN LA WEB**

www.eupv.org

Com diria l'immortal Aub, allà pel seu 1969 (annus domine, espere que pilleu la ironia) "A espanya els desvergonyits, els catòlics de veritat i els imbècils, viuen com Déu". Ha passat tant de temps que els records del poeta fermenten en l'oblit i la indiferència, els països, en canvi, sembla encara perseguir per la seua ombra de misèria i de ments tancades.

Ací els catòlics de veritat encara viuen com eixe Déu del que amargament es queixava Max, ací (potser també a la resta del món, però ací molt especialment) l'Església pugna feréstegament per que la seua veu siga llei, i els polítics, els nostres legisladors electes, dobleguen l'esquena i besen els seus enjoiats solis; a aquest país, una institució caduca, retrògrada i antiquada encara pretén imposar-nos unes maneres que molts abominem i una moral morta i sempiternament pecadora.

Es nota la immunitat amb la que es puja al púlpit, amb el semblant seré, investits d'un poder diví que fa anys que perderen (si alguna vegada van gaudir d'ell), sabedors de que diguen el que diguen, atempten contra qui atempten, mai tindran responsabilitats penals, mai hauran de respondre per l'homofòbia, l'antifeminisme i "déu" sap de quantes altres atrocitats més, ací els bisbes són enviats, vells croats sense espasa, però amb llengua esmolada, vestigis d'aquella vella Inquisició, xicotets Torquemadas que ignoren el sentir popular, valedors d'antigues doctrines, cabdills d'una moral sense cabuda en un estat que tracta desesperadament de ser laic i que està essent continuament estigmatitzat per declaracions fora de to i encíclics pontificies que més que aconsellar, condemnen.

Realment si Max Aub alçara el cap trobaria el país igual que el va deixar, amb el poder dels vells ministres del Senyor incorrupte, com el braç de Sant Vicent, trobaria un país on les esperances de canvi en drets socials s'ajusten al parer dels "Legionaris de Crist" i de "L'Opus Dei", trobaria un Estat en que els cardenals vells i els bells cardenals, encara es mouen com espectres entre els cercles de poder, gloriosos entre les seues porpres, que els donen, màgicament, la presciència de discernir entre la veritat i la mentida, allò bo d'allò roí. El cas és que, amb porpres o sense elles, hi ha drets inviolables, drets que són inherents als creients i a aquells que opten per l'apostasia (els simoníacs, els maricons i les putes) el dret d'amar i ser amat, la meravellosa llibertat de poder besar a qui et done la gana, siga blanc, negre i, fins i tot (oh, pecat de pecats) homosexuals i lesbianes, tan tips i tipos de ser ja els caps de turc i els blancs innocents de les ires dels tonsurats, tan tips que la seua veu s'ofega i els seus drets mai arriben, però ací, encara, quan hem deixat enrere els albors del segle XXI, i el tercer mil·lenni és fa realitat, el púlpit és encara una eina de càstig i una quimera d'absoluta impunitat.

Si Max Aub ressuscitara (no tres dies, sinó trenta dos anys després) diria, de segur: "Te me'n puges per la gola, Espanya, cada paraula regurgita sal..."

**Salvador Almela
Delegat de Premsa,
comunicació i RR.II.**

**NO A AQUESTA
CONSTITUCIÓ**

**ALTRA EUROPA ÉS POSSIBLE
ESQUERRA
UNIDA
ARA**

